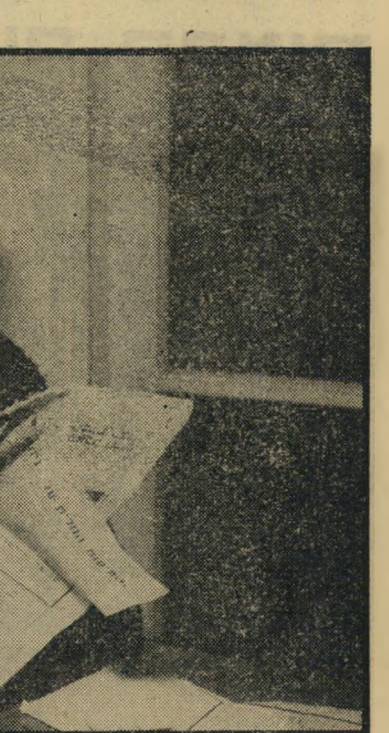

דרכי חיים

היא רוצה את ילדה

נידול ילדים עלידי ההורים שילדו אותם אינה השיטה האידיאלית לחינוך דור בריא של אזרחים. לאמא, שמרחמה יצא הילד, אין תמיד זמן לדאוג לו. לפעמים היא עצבנית. ברוב המקרים היא לא קראה ספרי-פדגוגיה, אינה יודעת מה ואיך עלול להשפיע על הילד. בדרך כלל אינה משכילה. לפעמים אינה מסוגלת לחנך את בנה באווירה תרבותית פוריה.

אבל עד עכשיו לא הצליחה החברה הישראלית למצוא שום שיטה שתהווה תחליף מוסדר.

ירדנה מחוויטי ובתה. אמא את אמא, איפה אבא?

תיהם, מקבל "הנוק הנפשי" שגורמים הורים לבנם, פירושים שונים. הורים המחנכים את ילדיהם להאמין באל אחר מזה שבו מאמינה החברה שלהם גורמים לו נזק נפשי. הורים המחנכים את בניהם ברוח פחות צנועה, או לפי כללי-מוסר אחרים מאותם הנהוגים בחברה שלהם, גורמים לו "נוק נפשי" וכו' וכו'. ככל שגדלים הקנאות וחוסר-הסובלנות, כן מצטמצם צם מספר ההורים הראויים לחנך את ילדיהם. לא הייתי בתולה. ירדנה מחוויטי לא נולדה באמריקה בתקופת המקראיסטים, ולא ברוסיה בתקופת הסטאליניזם. היא נולדה במצרים, לפני 26 שנה. היא עלתה לארץ יחד עם הוריה בגיל צעיר מאד, ובגיל קצת פחות צעיר איבדה את אמה, שנרצחה באכזריות.

מספרת ירדנה: האמא שלי אמרה לי תמיד לא לאהוב את אבא שלי, כי הוא מהעולם התחתון. אבל בכלל לא הכרתי אותו. גם את אמא שלי אני לא זוכרת, היא מתה כשהייתי בת 4. אני יחידה בעולם, אין לי אף אחד. אני רוצה את הבת שלי.

אין לי כלום. תמיד חייתי בקיבוצים ובמוסדות. זה לא טוב. מוסדות זה לא טוב. כשהייתי גדולה יותר, וגרתי כבר בעיר, למדתי לרקוד בלט קלאסי אצל רינה ניקובה. היא הייתה כמו האמא שלי. אבל לא סיפרתי לה כלום על החיים שלי. עבדתי או במשק בית. כל החיים שלי אני עובדת במשק בית.

כשהייתי בת 19 הכרתי את תומאס, זה האבא של הילדה שלי. היו לי גם קודם ידידים. אני לא אומרת שהייתי עדיין

כאן לא מבינים דבר כזה. כל אחד כאן מסתכל על ההצלחה של השני כדי לבדוק אם הוא בסדר. כשהזרתי מפאריס, התחלתי לעבוד אצל סורמלו, כבר בירושלים. רציתי להציל את הבת שלי. רציתי כסף. כדי לקחת עורכדיין. עם כסף של עזרת אי-אפשר לעשות כלום. לקחתי עורכדיין, וזה לא עזר. עכשיו הבת שלי במוסד לילדים בחיפה. רימו אותי, לקחו ממני את הבת שלי. למה לא נותנים לי את הבת שלי. מופרעת או אוהבת? עד כאן סיפורי של ירדנה. פשפוש העולם הזה אל עובדת המחלקה הטובאלית בעיריית ירושלים, הגברת רייך, הסתפקה זו בתגובה: "אנחנו פועלים במיסגרת חוק הנוער". לפני כמה חודשים הלכנו לירדנה לבקר את בתה. זה היה פעם שניה בחודש, אחרי שכבר ביקרה אותה יום לפני כן. היא הספיקה לדבר איתה קצת, ללסוף אותה, ולתת לה מסיק. או ניגשו אליה פקידים לישיבת-הסעד ולקחו אותה לבית הסוהר. כשהיא הובאה בפני שופט השלום, הסבירו לו העובדים הטובאלים שהיא מופרעת, וסובלת, כנראה, מרגשות-רדיפה. השופט נזף במשטרה על שעצרה את האשה בגלל עבירה כזאת, אך עם זה האריך את מעצרה ב-48 שעות, כדי להביאה לבדיקה פסיכיאטרית.

הבדיקה העלתה כי הבהורה אינה מופרעת, ופעולותיה נבעו רק מרגישותה לגורל בתה. היא שוחררה. מה היא עושה בחופש שלה? היא הולכת, באופן חופשי, יום-יום למוסד של הילדה שלה, ומסתכלת לתוכו, במעד לגדר. לפעמים היא רואה, מרחוק, את הילדה. לפעמים לא. השבוע, תוך כדי חיפושים אחר עורך-דין שיגיש צו-מניעה לבית משפט, היא הודיעה: "אני אחאבד, אני לא רוצה לחיות יותר. או שהילדה תהיה שלי, או שלא תהיה של אף אחד". כצעד לפני האחרון פנתה אל העולם הזה.

היו מקהחת חמה. בקריית-אונג, בעת מריבה שפרצה בין שלושה אחים, על היות להיכנס ראשון למקלחת, נפצעו שניים מהם בשברי בקבוק והיבולו לבית-חולים, בעוד שהאח השלישי שפצעם הובל למשטרה. האיש במזוודה. בנתניה נעצרו שני צעירים שביימו חטיפת צעיר שלישי, הכניסו אותו לתא המטען של המכונית, כדי למתוח את תושבי הסביבה. חזקן והים. בנבעת-אולגה טבע תור שב מקימי, אחרי שניסה למחות דג גדול שעלה בתחתו, נפל למים ונפח את נשמתו.

ואיפה הוא גר, אבל אולי, פעם, אני עוד אמצא אותו. אמרו לי: אם תתחנני עם יהודי, אולי יתנו לך אותה. מה זה כאן, שוקי-הכרמל? מחנה-יהודה? אני אוהבת נוצרים! יהודים תמיד גונבים מה שיש לי. קשה להיות יהודי. במקום לעזור לי, לתת לי צריך ולתת לי את הילדה, רוצים לעשות אותי מסובכת, בכדי שלא אקבל את הילדה שלי. רוצים לשלוח אותי לבית-משוגעים. אני אשה נורמלית.

"למה אין לי בית?" הם אומרים שאני לא אמא. והמשפחה שמחוקה את הילדה שלי היא כן אמא? עכשיו היא מסובכת, הילדה שלי. אומרים שהיא צריכה לעבור בדיקות פסיכיאטריות. היא רוצה את אבא. כל גבר שהיא רואה ברחוב שואלת אותו: "אתה אבא שלי?" וכשהייתי אצלה, לפני חודש, היא אמרה לי: "אם את אמא שלי, אז איפה אבא, ולמה אין לי בית?" אני אסילו לא יכולה לראות אותה. השופט אמר לי שאם אני מבקרת אותה יחד עם הילדה בחודש, אני מקבלת שנה מאסר. אין לי כלום. רק אני והילדה. אני רוצה את הילדה שלי.

הם אומרים שאני משוגעת. אני לא משוגעת, אני רק לא אוהבת יהודים. לא יצאתי אף פעם עם יהודים. כשאני עם נוצרים אני ליידי, כשאני יוצאת עם יהודים אני רקדנית, כלום, אסר. החתן היה הומו. כשרק לקחו לי את הילדה, רציתי לטפוח על הפנים. נסעתי לפאריס וחכרתי שם בחור מצויין. כבר הלכנו לחתונה, אבל פתאום, ערב החתונה, הוא בא אלי ופכה. הוא אמר שהוא הומו, ורק כדי להרגיז את החבר שלו הוא הלך איתי. לא צחקתי ממנו, כי הבנתי את זה. אני לא צוחקת על אנשים. אלה החיים, וזהו.

כאן לא מבינים דבר כזה. כל אחד כאן מסתכל על ההצלחה של השני כדי לבדוק אם הוא בסדר. כשהזרתי מפאריס, התחלתי לעבוד אצל סורמלו, כבר בירושלים. רציתי להציל את הבת שלי. רציתי כסף. כדי לקחת עורכדיין. עם כסף של עזרת אי-אפשר לעשות כלום. לקחתי עורכדיין, וזה לא עזר. עכשיו הבת שלי במוסד לילדים בחיפה. רימו אותי, לקחו ממני את הבת שלי. למה לא נותנים לי את הבת שלי.

מופרעת או אוהבת? עד כאן סיפורי של ירדנה. פשפוש העולם הזה אל עובדת המחלקה הטובאלית בעיריית ירושלים, הגברת רייך, הסתפקה זו בתגובה: "אנחנו פועלים במיסגרת חוק הנוער". לפני כמה חודשים הלכנו לירדנה לבקר את בתה. זה היה פעם שניה בחודש, אחרי שכבר ביקרה אותה יום לפני כן. היא הספיקה לדבר איתה קצת, ללסוף אותה, ולתת לה מסיק. או ניגשו אליה פקידים לישיבת-הסעד ולקחו אותה לבית הסוהר. כשהיא הובאה בפני שופט השלום, הסבירו לו העובדים הטובאלים שהיא מופרעת, וסובלת, כנראה, מרגשות-רדיפה. השופט נזף במשטרה על שעצרה את האשה בגלל עבירה כזאת, אך עם זה האריך את מעצרה ב-48 שעות, כדי להביאה לבדיקה פסיכיאטרית.

הבדיקה העלתה כי הבהורה אינה מופרעת, ופעולותיה נבעו רק מרגישותה לגורל בתה. היא שוחררה. מה היא עושה בחופש שלה? היא הולכת, באופן חופשי, יום-יום למוסד של הילדה שלה, ומסתכלת לתוכו, במעד לגדר. לפעמים היא רואה, מרחוק, את הילדה. לפעמים לא. השבוע, תוך כדי חיפושים אחר עורך-דין שיגיש צו-מניעה לבית משפט, היא הודיעה: "אני אחאבד, אני לא רוצה לחיות יותר. או שהילדה תהיה שלי, או שלא תהיה של אף אחד". כצעד לפני האחרון פנתה אל העולם הזה.

היו מקהחת חמה. בקריית-אונג, בעת מריבה שפרצה בין שלושה אחים, על היות להיכנס ראשון למקלחת, נפצעו שניים מהם בשברי בקבוק והיבולו לבית-חולים, בעוד שהאח השלישי שפצעם הובל למשטרה. האיש במזוודה. בנתניה נעצרו שני צעירים שביימו חטיפת צעיר שלישי, הכניסו אותו לתא המטען של המכונית, כדי למתוח את תושבי הסביבה. חזקן והים. בנבעת-אולגה טבע תור שב מקימי, אחרי שניסה למחות דג גדול שעלה בתחתו, נפל למים ונפח את נשמתו.

מסעודה פיזוטי

מה שהעולם מצחיק! מסעודה פיזוטי היתה מסתכלת כל יום בעד החלון הצר של דירתה הצרה על הרחוב הצר, וצוחקת צחוק לבבי. הרחוב היה צר ומצחיק. הבתים היו צרים ומצחיקים. האנשים היו צרים ומצחיקים. גם המוח של אנשי-המשטרה היה נראה לה צר מאד ומצחיק מאד. אבל זה כבר סיפור בפני עצמו.

"צחוק זה דבר בריא!" סבורה מסעודה. "זה מרגיע את הבן-אדם. זה מוסיף קצת צחוק לחיים" לכן כל מה שהיא עשתה בחיים, והיא באמת הספיקה לעשות הרבה, היה בצחוק.

אבל יש אנשים עם ראש מצחיק, ועם שכל עוד יותר מצחיק, שלא יודעים מה זה צחוק. קציני-משטרה, למשל. היא סיפרה להם הרבה בדיחות, אבל אף אחד מהם לא צחק. או קחו, למשל, שופטים. כל היום הם יושבים עם הגלימות השחורות והמפסידות שלהם, ואף פעם לא צוחקים.

מסעודה פיזוטי כבר הספיקה לספר להם המון בדיחות. היא אמצה את כל חושי-ההומור שלה, ליקטה את מיטב הבדיחות — והשופטים נישארו רצינים ואדישים. איזה אנשים מצחיקים!

היה שופט אחד למשל, זקן כזה, מצחיק ורציני. מסעודה סיפרה לו את כל הבדיחות הכי טובות מהאוסף הפרטי שלה, אבל הוא רק הלך והרצין. פתאום היא ראתה תיווך רחב מתפשט מלחץ לאפו. הוא ניסה להסי' תוך את החיך, אבל מסעודה הבחינה בו. פסקי-הדין של אותו שופט לא היה המור כל-כך, ומאו מנסה מסעודה להישפט תמיד אצלו, אבל המזכיר המצחיק של בית-המשפט לא יודע מה זה צחוק. הוא תמיד קובע לה משפטים אצל שופטים זקנים ומצחיקים שלא יודעים מה זה צחוק. וכאן, בעצם, כתחיל הסיפור.

ריבה מצחיקה

עלה המצחיק של מסעודה פיזוטי עזב אותה יום אחד, מרוב צחוק. והלך עם בחורה אחרת, צעירה יותר ומצחיקה יותר. מסעודה נשארה עם שתי ילדות קטנות ומצחיקות, שבין התקפת-צחוק אחת לשניה ביקשו פרוסת-לחם עם ריבה. אבל ריבה היתה! — לא היה בבית. גם כסף לקנות ריבה לא היה, והחגווי המצחיק לא רצה לתת יותר בהקפה.

מי יכול לנחש מה עשתה מסעודה כדי להשיג ריבה מצחיקה בשביל הבנות הרע-בות והמתגלגלות מצחוק? היא צחקה, כמובן. מרוב צחוק היא הלכה למכולת והפילה על הארץ שילינג, ככה בצחוק. החגווי המצחיק התכוף להרים את השילינג, ומסעודה סחבה מהדלפק ציני-צנת ריבה.

היא התגלגלה מצחוק כשהחגווי אמר לה "תחזירי, בבקשה, את הצנצנת למקום" כלי-כך מצחיקים האנשים האלה, שלא מבינים בצחוק. במשטרה אמרו לה שהפעם הם סולחים לה, ושחלק הביתה. אבל שוטר אחד הוסיף, בצחוק, כי אם חיתפס פעם נוספת, או יושיבו אותה במקום מצחיק מאד.

וכאן בעצם מתחיל הסיפור, אבל הפעם באמת.

ארינך תפוח ומצחיק

ברו הרבה שבועות מצחיקים ובעלה המצחיק של מסעודה המשיך עדיין